

BADANIA SOLARYSTYCZNE 2.0 - SZTUKA NOWA

Spektakl zbudowany jest na bazie bardzo ciekawie tworzonej analizy przestrzeni zarówno w wymiarze użytkowania jej teatralnego potencjału jak i społecznych uwarunkowań. Motyw działania zaproponowany w fazie „przed spektaklem” ale zintegrowany z jego konstrukcją polegał na zderzeniu widza z ustawionymi pod ścianą a do niego adresowanymi składanymi krzesłami. Można to nazwać potencjałem widowni, wybór krzesła a później miejsca jego ustawienia jest zadaniem widza i rezultatem jego decyzji. Ten gest sprowokowany przez reżysera, mimo marginalnego wpływu na akcję, jest istotnym narzędziem definiowania przestrzeni i kreowania miejsca. Musimy sobie uświadomić że zajęcie miejsca w wyznaczonym fotelu w tradycyjnym porządku teatralnym i wybory proponowane przez grupę Sztuka Nowa to sygnały wejść w dwa różne teatralne światy. W punkcie wyjścia postawiono w centrum uwagi dwa kluczowe dla analizy spektaklu pojęcia: wyboru i różnicy. Właśnie na poziomie elementarnych znaczeń korygowanych czy też precyzowanych różnicami w dyscyplinie ruchu aktorów, sprawności, wyglądzie i różnicach płci zostaje wytyczona przestrzeń spektaklu jako obszaru otwartego na gest prywatny czy osobisty tak istotny w praktyce sztuki performance. Celowo przywołuję tę dyscyplinę sztuki ponieważ praktyka tej grupy i zachowania wykonawców – performerów wyraźnie odwołują się do suwerenności artysty tak istotnej w działaniach performance. Warto podkreślić rolę inicjatora całej sytuacji czyli reżysera, który przyjmuje funkcję stratega a nie egzekutora wcześniej zaprogramowanych komunikatów. Obok operacji przestrzennych zwracam uwagę na skuteczność procesu komunikacyjnego opartego na znaku wizualnym, budowanym bardzo sprawnie mimo nieprzewidywalnej roli aktywnej publiczności. Znak zbliża się w tym spektaklu do standardu znaku plakatu, oszczędny, wyrazisty, często niejednoznaczny. Spektakl ten oparty na motywie castingu, który ma wyłonić eksploratora przestrzeni kosmicznej w jego jednokierunkowej podróży bez szansy powrotu, tak naprawdę kieruje nas w rejony ludzkiej kondycji, lęków wywołanych niepewnością i koniecznością rywalizacji. Możemy zatem mówić o strategii przetrwania przywołanej uniwersalnym wymiarem spektaklu, który dominuje ponad konkretną akcją przedstawioną przez aktorów i sprawnie tworzone przez nich znaki. Właśnie te znaki stanowią materię języka wizualnego otwartego na publiczny dyskurs świetnie wkomponowany w strategię a nie scenariusz spektaklu. Otwarta formuła języka wizualnego daje poczucie uczestnictwa w jawnym procesie a to w teatrze współczesnym stanowi wielką aktualną wartość.